

Звичайна сільська родина,
Таких на землі багато.
Жили собі батько-мати
І мали одного сина.

Він ріс. А батьки старіли.
Минали літа поволі.
Жили, не гнівили долі,
Аж поки біди не стріли.

Ішла вона, чорна-чорна,
І профіль арійський мала.
Крутились вселенські жорна,
По каменю кров стікала.

І встав тоді син з-за столу,
Вклонився батькам у ноги.
До самого видноколу
Тривожно гули дороги.

Промовив: «Чекайте вісті,
Я сам напишу з Берліна...» —
А сам потонув у Віслі,
Нема і могили сина.

Вселилась печаль у хаті,
Де двоє стареньких сиріт.
Забилась в риданні мати,
А батько за ніч посивів.

Та вірять батьки героя,
І їм не дивують люди, —

Що троє було їх, троє,
І троє довіку буде.
